

J. P. DELANEY

**CREDE-MĂ
CÂND
MINT**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

PROLOG

În ziua plecării, oaspeții sunt rugați să elibereze camerele până la ora 12.

Pe la 11, etajul șase al hotelului Lexington e aproape gol. E în Midtown Manhattan, unde până și turiștii se grăbesc să ajungă la galerii, la magazinele universale și la obiectivele turistice. Cei care ar dormi mai mult sunt treziți de zgomotul făcut de cameriste, care trângesc între ele în spaniolă în vreme ce intră și ies din spălătoria de lângă ascensor, pregătind camerele pentru șuvoiul de clienți de după-amiază.

Lăsate ici și colo pe coridor, tăvile pe care a fost micul dejun arată în ce camere mai trebuie dereticat.

Nu e nici o tavă în dreptul Apartamentului cu terasă.

În fiecare dimineață, un exemplar din *The New York Times* este oferit ocupanților fiecărei camere, din partea hotelului.

În cazul Apartamentului cu terasă, darul a fost refuzat. Ziarul zace pe covorașul de la intrare, neatins. Plăcuța cu NU DERANJAȚI atârnă de clanță deasupra lui.

Consuela Alvarez lasă ultimul Apartamentul cu terasă. În cele din urmă, când a terminat toate celelalte camere, nu-l mai poate trece cu vederea. Strâmbându-se din pricina durerii de șale – în dimineața asta a schimbat deja o duzină de așternuturi și a curățat o duzină de cabine de duș –, ciocănește în ușă

Respect pentru oameni și cărți

cu cardul de acces, strigă: „Camerista“, apoi așteaptă un răspuns.

Nu primește nici unul.

Primul lucru pe care-l observă când intră e frigul. Un curent înghețat vine prin perdele. Țâțâie muștrător în vreme ce se duce la fereastră și trage de șnur. Lumina cenușie inundă încăperea.

Camera e vraiste. Închide fereastra cu zgomot, un pic sfidător.

Persoana din pat nu se clintește.

- Vă rog... Trebuie să vă treziți, spune Consuela stingherită.

Cearșafurile au fost trase până peste cap. Se mulează pe conturul trupului, de parcă ar fi ceva îngropat sub straturi de zăpadă.

În timp ce se uită la dezordinea din jur - o veioză răsturnată, un pahar de vin spart -, Consuela are brusc o presimțire rea. Anul trecut a fost o sinucidere la etajul doi. O chestie urâtă. Un băiat a luat o supradoză în baie. Și hotelul avea toate camerele rezervate, așa că au fost siliți să curețe camera și s-o pregătească pentru următorul client, care venea la ora cinci.

La o a doua privire, sunt câteva lucruri care par neobișnuite, chiar ciudate, în Apartamentul cu terasă. Cine se duce la culcare lăsând pe covor cioburi, când ar putea să calce pe ele a doua zi? Cine doarme cu cearșafurile trase peste cap? Consuela a văzut până acum o mulțime de camere de hotel, iar scena care i se înfățișează pare cumva nefirească.

Chiar aranjată anume.

Își face cruce. Pune mâna cu teamă pe cearșaf, cam pe unde ar trebui să fie umărul, și îl scutură.

După o clipă, acolo unde a apăsat ea se lățește pe pânza albă o floare roșie.

Acum știe că ceva nu-i în ordine, ceva foarte rău. Atinge patul din nou, apăsând de data asta doar cu un deget. Din nou, la fel cum cerneala se îmbibă într-un șervețel, o petală roșie înflorește pe cearșaf.

Consuela își ia inima-n dinți și, cu mâna stângă, smucește deoparte cearșaful.

Încă dinainte să priceapă ce vede acolo, cealaltă mână i se ridică să-și facă iarăși cruce. Însă de această dată mâna care se repede spre frunte nu sfârșește gestul. Coboară, tremurătoare, ca să-i înăbușe strigătul.

PARTEA ÎNTÂI
(CU CINCI ZILE ÎNAINTE)

1

Iubitul meu încă n-a venit.

Asta ai crede dacă m-ai vedea aici, cocoțată la barul acestui hotel la modă printre corporatiștii din New York, încercând să trag toată seara de paharul cu Virgin Mary. Doar o tânără funcționară așteptându-l pe cel cu care are întâlnire. Un pic mai dichisită decât celelalte femei de aici, poate. Nu arăt ca și cum tocmai aș fi plecat dintr-un birou.

La capătul opus al barului, câțiva tineri beau și glumesc, trăgându-și unul altuia pumni amicali în umăr ca să-și sublinieze ideile. Unul dintre ei - chipeș, îmbrăcat elegant, bine făcut - îmi prinde privirea. Zâmbește. Eu mă uit în altă parte.

Curând se eliberează o masă din spate, așa că îmi iau băutura și mă așez la ea. Unde, dintr-odată, se desfășoară această scenetă:

SCENĂ INTERIOR. BARUL HOTELULUI DELTON,
STRADA 44, VEST, NEW YORK - SEARA

BĂRBATUL
(agresiv)

Pardon?

Cineva stă în fața mea. Un om de afaceri, cam de patruzeci și cinci de ani, într-un costum scump, cu

croială lejeră, care sugerează că e mai mult decât un director oarecare, cu gulerul acoperit de părul un pic prea lung pentru Wall Street.

E mânios. Foarte mânios.

EU

Da?

BĂRBATUL

E masa *mea*. M-am dus doar până la toaletă.

Arată spre laptop, paharul cu băutură și revista pe care, cumva, am reușit să nu le observ.

BĂRBATUL

E băutura *mea*. Sunt lucrurile *mele*. Era clar că masa e ocupată.

Împrejur, capetele se răsucesc spre noi. Dar n-o să fie o înfruntare, nici o izbucnire a stresului newyorkez. Deja mă ridic, punându-mi poșeta pe umăr. Dezamorsând conflictul.

EU

Vă cer scuze, nu mi-am dat seama. O să-mi găsec alt loc.

Fac un pas într-o parte și mă uit în jur neajutorată, însă localul e plin și scaunul pe care stătusem înainte s-a ocupat. Nu există nici un alt loc.

Cu coada ochiului îl văd că mă cântărește, plimbându-și privirea peste taiorul Donna Karan al lui Jess, cel scump, pe care-l păstrează pentru audiții, cașmirul

moale și negru care-mi pune în valoare pielea albă și părul negru. Și își dă seama ce greșeală prostească face.

BĂRBATUL

Așteptați... Presupun c-o putem împărți.

Arată spre masă.

BĂRBATUL

E loc pentru amândoi. Tocmai aduceam la zi niște hârtii.

EU

(zâmbind recunoscătoare)

Vai, mulțumesc!

Pun poșeta la loc și mă așez. O vreme domnește tăcerea, pe care am grijă să n-o tulbur. Trebuie să vină de la el.

Într-adevăr, când ia cuvântul, vocea i s-a schimbat în mod subtil – e mai răgușită, mai groasă. Oare și vocile femeilor se schimbă așa? Ar trebui să fac o probă la un moment dat.

BĂRBATUL

Așteptați pe cineva? Pariez că-l întârzie zăpada. Din pricina asta stau eu o noapte în plus – e haos pe aeroportul LaGuardia.

Surâd în sinea mea, pentru că e destul de inteligent felul în care încearcă să afle dacă persoana pe care o aștept e bărbat sau femeie, și în același timp îmi dă de știre că e singur.

EU

Atunci presupun că o să mai am de așteptat.

Face semn cu capul spre paharul meu, acum gol.

BĂRBATUL

În cazul acesta, pot să vă mai ofer o băutură? Apropo, sunt Rick.

*Dintre toate barurile din toate orașele din lume...*¹

EU

Mulțumesc, Rick. Mi-ar plăcea un martini. Și mă cheamă Claire.

RICK

Mă bucur să te cunosc, Claire. Și, ăăă, scuze pentru adineauri.

EU

Nu, zău așa, a fost greșeala mea.

O spun cu atâta nonșalanță spontană, cu atâta recunoștință, încât eu însămi aș fi surprinsă să descopăr că-i o minciună.

Însă asta nu înseamnă să minți. Asta înseamnă să *te comporți veridic în împrejurări imaginare*. Ceea ce, după cum veți vedea, e foarte diferit.

Chelnerița ia comanda. Când se îndepărtează, un bărbat de la masa de alături se apleacă spre ea și o muștruluieste pe motiv că a uitat să-i aducă o băutură.

¹ Celebră replică din filmul *Casablanca*

Mă uit la ea cum apucă, botoasă, creionul de după ureche, aproape ca și cum ar putea să tragă afară vorbele clientului și să le arunce pe podea.

„Aș putea folosi asta“, îmi zic. O depozitez undeva, adânc în sistemul de arhivare, și-mi îndrept din nou atenția spre bărbatul din fața mea.

EU

Ce te aduce la New York, Rick?

RICK

Treburile. Sunt avocat.

EU

Nu te cred.

Rick pare nedumerit.

RICK

De ce?

EU

Toți avocații pe care-i întâlnesc eu sunt urâți și plicticoși.

Îmi zâmbește și el.

RICK

Păi, sunt specializat în domeniul muzical. La Seattle. Ne place să credem că suntem un pic mai interesați decât avocații obișnuiți din domeniul penal. Și tu?

EU

Cu ce mă îndeletnicesc? Sau dacă mă cred interesantă?

Spre surprinderea amândurora, acum flirtăm, un pic.

RICK

Amândouă.

Fac semn cu capul spre spinarea chelneriței, care se îndepărtează.

EU

Ei bine, înainte făceam ce face ea.

RICK

Înainte de... ?

EU

Înainte de a descoperi că există feluri mai interesante de a plăti chiria.

Se observă întotdeauna în ochi – acea încremenire ușoară, abia perceptibilă, când răsare o idee în spatele lor. El răsucesce în minte posibilitățile deschise de ceea ce tocmai spusese. Hotărăște că se duce prea departe cu gândul.

RICK

Și de unde ești, Claire? Încerc să localizez acest accent.

„E Virginia, naiba să te ia. De aceea l-am făcut pe interesantă să sune *inte'esaantă*.”

EU

Sunt din... de oriunde vrei tu să fiu.

Zâmbește. Un zâmbet de fiară, avid, care zice: „Așadar, aveam dreptate”.

RICK

N-am mai cunoscut vreo fată de acolo.

EU

Și cunoști o mulțime de fete, nu-i așa?

RICK

Ce-i drept, îmbin într-o anumită măsură călătoriile de afaceri cu plăcerea.

EU

Înainte să zbori înapoi la nevasta și copiii din Seattle.

Rick se încruntă.

RICK

Ce te face să crezi că sunt însurat?

EU

(pe un ton liniștitor)

Cei de care mă simt eu atrasă sunt, de obicei. Cei care știu cum să se distreze.

Cu toate că acum e sigur, nu dă năvală. În timp ce ne sorbim băuturile îmi povestește despre unii clienți de-ai săi din Seattle – celebrul idol al adolescenților căruia îi plac minorele și starul heavy-metal super-viril